

فیات

مترجم: ته‌میننه مولانا

جیووانی آنبیلی

کارخانه‌ی Corso Dante

کارخانه‌ی Lingotto قدیم

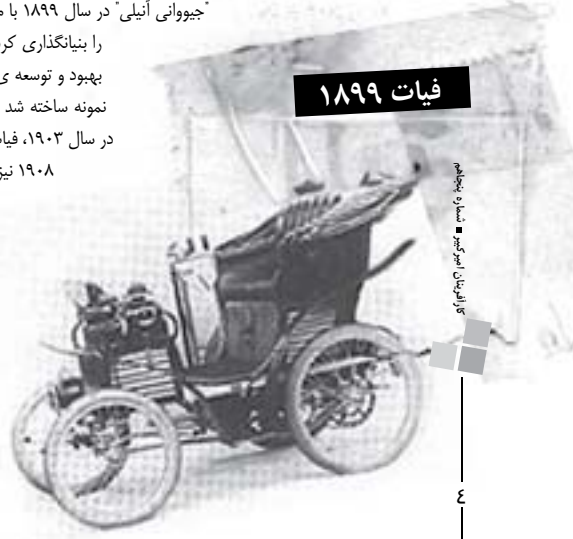
کارخانه‌ی Mirafiori

کارخانه‌ی Lingotto امروز

فیات ۱۸۹۹

فیات مخفف نام کارخانه‌ی اتومبیل ایتالیا در تورین^۱ می باشد که یک سازنده‌ی خودرو، سازنده‌ی موتور، گروه سرمایه‌گذاری و صنعتی در شهر تورین به شمار می‌رود. تشکیلات که در سال ۱۸۹۹ توسط جمعی از سرمایه‌گذاران از جمله "جیووانی آنبیلی"^۲ بنیانگذاری شد. فیات همچنین تولیدکننده‌ی تانک و تجهیزات هوایی می باشد. خودروسازی‌های فیات در سراسر جهان مستقر شده‌اند - بزرگترین تأسیسات خارج از ایتالیا- در برزیل واقع شده که در عین حال پر فروش‌ترین واحد آن محسوب می‌گردد. همینطور کارخانجاتی در آرژانتین و لهستان مشغول به کارند. فیات سابقه‌ی طولانی در اعطای حق امتیاز تولید محصولاتش به سایر کشورها، فارغ از عقاید سیاسی و فرهنگی، را داراست. عملیات سرمایه‌گذاری مشترک در فرانسه، ترکیه، مصر، آفریقای جنوبی، هند و چین برقرار می‌باشد.

نوه‌ی آنبیلی بزرگی یعنی "جیانی آنبیلی"^۳ از سال ۱۹۹۶، ریاست فیات را تا زمان مرگش در ۲۴ ژانویه‌ی ۲۰۰۳ عهده‌دار بود. ولی در دوران تصدی‌گری عنوانش تنها جنبه‌ی افتخاری داشت و عملاً "چزاره رومیتی"^۴ سازمان را هدایت می‌نمود. پس از آنها "پائولو فرسکو"^۵ ریاست را برعهده گرفت و "پائولو چانتارلا"^۶ مدیر اجرایی شد. بین سال‌های ۲۰۰۲ تا ۲۰۰۴ "اومبرتو آنبیلی"^۷ بر مسند ریاست نشست. بعد مرگ اومبرتو در ماه می ۲۰۰۴، "لوکا کوردرو دی موتزمو"^۸ رئیس شد لیکن وارث خاندان آنبیلی "جان الکان"^۹ در سن ۲۸ سالگی در مقام نایب رئیس قرار گرفت و سایر اعضا خانواده به عضویت هیأت مدیره درآمدند که البته تغییری اتفاق افتاد و "سرگیو مارچیونه"^{۱۰} در سال ۲۰۰۴ به جانشینی وی برگزیده شد.

فعالیت‌ها

عملکرد گروه ابتدا به تولید اتومبیل و وسایل کشاورزی و صنعتی منحصر بود. با گذشت سالیان اکنون تلاش‌ها در سایر زمینه‌ها تنوع یافت و در حال حاضر طیف گسترده‌ای از فعالیت‌ها در زمینه‌های صنعتی و خدمات مالی نیز در جریان است. فیات بزرگترین واحد صنعتی ایتالیا محسوب می‌گردد و عملیات آن در سطح جهانی در بیش از ۶۱ کشور با ۱۰۶۳ شرکت تابعه که بالغ بر ۲۲۳۰۰۰ نفر کارمند (که ۱۱۱۰۰۰ نفر از آنها خارج از ایتالیا هستند) را در خدمت دارد تداوم یافته است.

تاریخچه

"جیووانی آنبیلی" در سال ۱۸۹۹ با مشارکت چند سرمایه‌گذار شرکت فیات را بنیانگذاری کرد و تا زمان مرگش در ۱۹۴۵ در ریاست آن بهبود و توسعه‌ی آن در پی نمود. از اولین اتومبیل‌ها تنها ۸ نمونه ساخته شد و به شدت شبیه بنز معاصر خودش بود. در سال ۱۹۰۳، فیات اولین کامیون خود را ساخت. در سال ۱۹۰۸ نیز اولین فیات به ایالات متحده‌ی آمریکا صادر شد و همان سال اولین موتور هواپیما‌ی فیات تولید گردید. در این مقطع فیات‌های تاکسی در سراسر اروپا رایج شدند. از ۱۹۱۰، فیات به عنوان عظیم‌ترین خودروساز ایتالیا شناخته شد، جایگاهی که همچنان نیز فیات آن را برای خود حفظ نموده است. همان سال یک کارخانه در

فیات ۵۰۰

امریکا امتیاز تولید فیات را گرفت و بلافاصله تولید را آغاز کرد و این قبل از معرفی خط مونتاژ "فورد" بود. داشتن یک فیات در آن تاریخ نوعی امتیاز و برتری شمرده می شد. فیات در ایالات متحده بین ۳۶۰۰ دلار و ۸۶۰۰ دلار بود در حالی که مدل T فورد ۸۲۵ دلار به فروش می رسید. به محض ورود ایالات متحده امریکا به جنگ دوم جهانی در سال ۱۹۱۷، کارخانه ی مذکور به دنبال مقررات سختگیرانه به تعلیق درآمد. مقارن با جنگ، فیات کارخانجات خود را به تامین تسلیحات هواپیما، موتور، مسلسل، کامیون و آمبولانس جهت متفقین اختصاص داد. پس از جنگ فیات اولین تراکتور را به بازار عرضه نمود. به این ترتیب زمانی در اوایل دهه ی ۱۹۲۰، فیات ۸۰ درصد از سهم بازار ایتالیا را در اختیار داشت.

در سال ۱۹۲۱، تاسیسات فیات توسط کارگران به تصرف درآمد و بیریق قرمز کمونیست بردران افرشته شد و آنیلی در واکنش به این حرکت، ناگزیر به ترک شرکت گردید. به هر تقدیر حزب کمونیست ایتالیا، و سازمان هم پیمان آن یعنی؛ کنفدراسیون عمومی کارگری، در تلاشی برای مصالحه ی موثر با احزاب میانه رو به این تصرف پایان داد. در سال ۱۹۲۲، فیات ساخت کارخانه ی اتومبیل "لینگوئو" را شروع کرد که تا آن وقت بزرگ ترین دراروپا به شمار می رفت که در ۱۹۲۳ رسماً کار خود را آغاز نمود و این نخستین کارخانه ای بود که در آن از خط مونتاژ بهره گرفته شد. از سال ۱۹۲۵، در واقع ۸۷ درصد از سهم بازار اتومبیل ایتالیا در کنترل فیات بود. سال ۱۹۲۸، با مدل ۵۰۹، فیات بیمه را در قیمت خرید خود گنجاند. طی جنگ دوم جهانی، فیات، وسائط نقلیه و ماشین آلات نظامی را برای ارتش و بخش هوانوردی تولید می نمود و محصولات مذکور با انواع آلمانی و روسی قابل برابری بودند. بهترین جنگنده ی فیات G.۵۵ بود که به تعداد محدود ساخته شد. در سال ۱۹۴۵، در پی سرنگونی موسولینی، کمیته ی ملی آزادی ایتالیا، خانواده ی آنیلی را به علت وابستگی به دولت دیکتاتوری موسولینی، از هدایت تشکیلات فیات برکنار نمود. این وضعیت تا سال ۱۹۶۳ که "جیانی آنیلی" مدیریت فیات را به دست گرفت همچنان ادامه یافت.

جیانی آنیلی

برای جوانترین آنیلی، گام نخست پس از کسب مجدد کنترل فیات، به تجدید نظر در نحوه ی مدیریت شرکت بود که پیش از آن صرفاً انحصاری بود. چنین روشی به قدرکفایت در گذشته موثر بود اما امکان بهبود و توسعه و فعالیت بین المللی را ظرف دهه ی ۱۹۶۰ سد کرده بود. خط تولید محدود به دوشاخه شده بود؛ یکی خودرو های شخصی و دیگری کامیون و تراکتور و شماری از توابع نیمه مستقل و شعب فیات در حاشیه فعال بودند. با تدابیر مدیریتی "جیانی آنیلی" اصلاحات محقق گردیدند و در ۱۹۶۷ فیات با خرید "اتوبیانچی" از "ولکس واگن" رقیب خود در اروپا پیشی گرفت. سپس در ۱۹۶۹ سهام "فراری" و "لانتیا" را خریداری کرد. طبق قراردادی با مقامات رسمی اتحاد جماهیر شوروی در ۱۹۶۶، کارخانه ای در "ولگا" ساخته شد که چهار سال بعد با هدف تولید نسخه ی محلی فیات با نام "فیات ۱۲۴" به بهره برداری رسید. به ابتکار آنیلی، کارخانجات اتومبیل و کامیون در مراکز صنعتی یوگسلاوی، لهستان، بلغارستان و رومانی هم برپا شدند. در ۱۹۷۹، تشکیلات بدل به یک شرکت مادر (Holding) گردید که از آن کسب و کار های متعددی مشتق می شدند و "اتو فیات" یکی از آنها بود. همان سال به دلیل بحران نفت ایران، فروش خودروی فیات در ایالات متحده کاهش پیدا کرد و زمانی که در سال ۱۹۸۱، امریکایی ها برخلاف الویت های قبلی خریداری اتومبیل هایی مانند مینی ون و پیک آپ را به جای اتومبیل های بزرگ و پرمصرف آغاز کردند عملاً فیات از بازار این کشور خارج شد. در سال ۱۹۸۹ همین اتفاق در بازار استرالیا هم به وقوع پیوست گرچه فیات در نیوزیلند باقی ماند.

در ۱۹۸۶، فیات موفق به خریداری "آلفا رومئو" از دولت ایتالیا شد. فیات ۵۰۰ جایزه ی اتومبیل سال اروپا، نشان برتر خودروسازی، دوازده بار ظرف ۴۰ سال گذشته به گروه فیات تعلق گرفت که بیش از هر خودروساز دیگری بوده است. اخیراً نیز "فیات نوا" ۱۵۰۰ جایزه ی اتومبیل سال ۲۰۰۸ اروپا را از آن خود گردانیده است.

فیات Grand Punto

1- Fabbrica Italian Automobili Torino	10- Sergio Marchionne
2- Giovanni Agnelli	11- Longotto
3- Gianni Agnelli	12- Italian Committee of National Liberation
4- Cesare Romiti	13- Autobianchi
5- Paolo Fresco	14- Ferrari – Lancia
6- Paolo Chantarella	15- Fiat Nuova 500
7- Umberto Agnelli	
8- Luca Cordero di Montezemolo	
9- John Elkann	

منبع: www.wikipedia.com

جیانی آنیلی